

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: .....

Tisztviselősora

Forrás: .....

Uilág

Bp.
(Hely)

1920 X/9
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

352.08

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helység

Tisztviselősors

A főváros törvényhatósági bizottsága tegnapi közgyűlésén megválasztotta a tanács új tagjait. A választás eredménye — mint ismeretes — az, hogy három régi, kiváló tanácsnokot, akik hosszú időn keresztül, jóban-rosszban becsülettel szolgálták a főváros közönységét, három tanácsnokot: *Berczel Jenőt*, *Marher Aladárt* és *Stankovits Szilárdot* sokkal gyöngébb versenytársak kibuktatták a tanácsnoki székből. Ne örüljenek ennek a győzelemnek az örvendezők; se a várospolitikások, se a tisztviselők, mert ez az incidens szomorúan példázza a városi tisztviselő szomorú sorsát. Minden tisztviselőnek a maga életén és küzdelmein keresztül kell megítélnie a tegnapi esetet. Minden tisztviselő, a győzők és a legyőzöttek; a kevélyek és a lealázottak egyaránt joggal és álmélkodva kérdezhetik, hogy hát ime ez a hála és köszönet a becsületes és eredményes munkáért? Ezért adta oda ez a három tisztviselő és a többiek is mind a tudásukat, a munkaerejüket, a fiatalságukat, hogy aztán könyörtelenül elboosássák őket a szolgálatból, mint egy rossz cselédet? Helyese, célszerű-e, hogy a változó politika és a folyton változó politikusok szeszélyétől függ annyit ezer, meg ezer tisztviselő sorsa? A tegnapi eset azt mutatja, hogy nem az a fontos, hogy ki a tehetséges, nem az a fontos, hogy ki szolgált hűven, becsülettel és szorgalommal a közönységnek, hanem az, hogy az új politika csillagai kire ontják a pártfogás és a protekció fényét. Mi azt hittük, hogy a tisztújításnál csak egy szempont jogosult, az, hogy ki tehetséges, ki nem. A tegnapi választás azt demonstrálja, hogy tévedtünk. Mindig igazságtalannak tartottuk, hogy a tisztviselők kiválasztásánál pártszempontok érvényesülhetnek. Már a múltban is folyton-folyvást kárhoztattuk, hogy a tisztviselő kénytelen megalázkodni a voksolók előtt; kénytelen eljárni pártvacsorákra, beiratkozni politikai és nem politikai klubokba; hizelegni lokális nagyságoknak és törzsfőnököknek; talpalni, szaladgálni, kérni, könyörögni az állásért, a kenyérért, az avanzsmanért. Mindig protestáltunk a múltban ez ellen a lázítóan lealázó és demoralizáló rendszer ellen és elszomorítottunk találgatni, hogy ez a lealázó „gyakorlat” ma is ugyanaz, mint régen. A tisztújítás idején a tisztviselőnek ma is el kell szenvednie a vesszőfutást és akinek nincsenek összeköttetései, azokat a frázisokon lovagló politika és politikusok szeszélye könyörtelenül

kidobja az utcára, hogy a hiveket, a kezes bárányokat ültesse a kiirított székre. Mit vétett például *Berczel Jenő*, aki 26 esztendő óta szolgálja a fővárost. A tehetsége, a tudása, a szorgalma protegálta arra a pozícióra, amelyben eddig csak sikerei voltak. A város-gazdasági osztály vezetője volt tegnapig dr. *Berczel* és a városi fürdők, a városi zöldségüzem sőt, még sokkalig hirdetni fogják az ő nagyszerű hozzáértését. Vagy mit vétett *Marher Aladár*, a közlemezési osztály vezetője? *Marher* szívós és lelkiismeretes munkájának köszönhetjük, hogy a háboru utolsó idejében nem éhezett Budapest népe. Amit szorgalommal, tudással, lelkiismeretes munkával el lehet érni, azt ő és nagyszerű gárdája elérte, kenyeret szerzett, húst szerzett, főzeléket szerzett az éhező Bpapestnek. És kibuktatták *Stankovits Szilárdot* is, a pénzügyi osztály kedves, szeretetreméltó vezetőjét, aki ugyan nem szimpatikus munkát végzett: adót emelt. De hát neki az volt a tiszte, hogy eltüntesse a deficitet és rendbózza a főváros háztartását. Ezeket buktatta ki a tanácsnoki állásból tegnapi közgyűlésen a törvényhatósági bizottság többsége. Mi ezen nem esodálkozunk. Azok a városatyák urak, akik kibuktatták a három tanácsnokot (meg a többi), nem tudták, hogy mit érnek, mit tudnak azok, akiket kibuktatnak és mekkora hasznos szolgálatokat tettek a kibuktatottak a fővárosnak, de nem ismerik a munkájukat sem, tehát lelkifurdalás nélkül kergetik el a tisztviselőket a város szolgálatából. Bekötött szemmel dolgoznak, mint az igazság istennője. Nem látnak és nem hallanak. Ime, ez a tisztviselősors.

Különben úgy halljuk, hogy a keresztény községi pártban sincsenek teljesen megelégedve a választás eredményével. A pártvezérek sűrűn nyilatkoznak és mindegyik a másikat okolja a szomorú győzelemért. Arról beszélnek, hogy „stréberek furakodtak be a pártba, akik nem mindenben akarják respektálni a fővezérkar utasításait és intencióit és „in sich” politikát csinálnak. Ez a körülmény azonban nem veszélyezteti a párt egységét és a pártszakadásról való hírek nem igazak”. Ezekhez a megállapításokhoz természetesen mi nem szólhatunk hozzá. Családi eseményeket pertraktálni nem a mi kenyerünk. Az efféle perpatvarokat

különben is csak szűk családi körben lehet eredményesen elintézni. Mi mindössze arra szarítkozunk, hogy közreadjuk a többségi párt egyik frakciójához közel álló könyvomas ujságnak, a *Nemzeti Sajtótudósító* lapdá-nak következő h iradását:

A keresztény községi párt tagjai között erős mozgalom indult meg, hogy mindazokat a vezetőket, akik előidézói voltak a csütörtöki meglepetéseknek, felelőségre vonják. Az események igazat adtak azoknak, akik a pártban ellene voltak a kompromisszumos községi politikának és így ez a csoport különösen megerősödött az eddig semlegesen viselkedő városi bizottsági tagokkal. Könnyen lehetséges, hogy a községi párt vezetése a keresztényszocialista frakciók kezébe csúszik át. Egy eddig már hetvenhat tag által aláírt ívet köröznek a bizottsági tagok között, melyben felszólítják az elnökséget, hogy a legrövidebb idő alatt hívja össze a pártértekezletet, amelyen tisztázni fogják a felmerült kérdéseket.